

To Boddah

Cazimir Maximillian

To Boddah

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!
Sugar and Spice
Reptielen
Sentimente blues
Arthouse
To Boddah

In voorbereiding:

De Apocalyps kwam later
Melodie in sigarettenrook

Eerste druk: juli 2019

Copyright © 2019 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402194296

No I don't have a gun...

Come As You Are
Nevermind – Nirvana
1991

Voor Sara Luna

Bruegel de Oudestraat 301/303, De Pijp, Amsterdam

301

III: Vrije kamer

II: Peter Jan

I: Rick

BG: Bennie

303

III: Wally

II: Thijs

I: Bertram

BG: Freek

Hoofdstuk 1.

Alles ging heel snel...

Twee politiewagens en een ziekenauto parkeerden voor de deur van Bar Concordia in Hippolytushoef. Voor de agenten was het niet nodig om uit te stappen want Bertram liep zelf op ze af; met zijn handen op zijn nek.

'Ja jongens, jullie hebben me... Ik ga met jullie mee...'

Voordat de agenten in actie konden komen deed hij het achterportier van de wagen open en nam plaats op de achterbank. De agenten wilden net naar plaats delict toe lopen en leken Bertram daarbij te negeren. Hij keek de agenten na vanuit het raam. Vervolgens keek hij naar de ingang van Bar Concordia, de vele bezoekers die driftig met elkaar praatten en hun vingers naar Bertram wezen. De doffe housemuziek die nog vanuit de tent te horen was.

Twee ambulancebroeders kwamen tevoorschijn met een brancard. Degene die erop lag had een zuurstofmasker op. Een vochtzakje werd door de andere ziekenbroeder vastgehouden.

Bertram wist niet of hij zich trots moest voelen of schuldig... of hij een oprechte daad had begaan of dat hij te ver was gegaan. Hij durfde bijna niet te kijken naar de jongen op de brancard. Was het echt zo erg? De brancard werd in de ziekenauto geduwd en met loeiende sirenes reed de wagen weg. De twee agenten deden nog navraag maar echt veel informatie konden ze niet halen uit de bezoekers. Ze waren immers al onder invloed van het één en ander. Bertram was broodnuchter. Hij had geen schrammetje overgehouden. Hij kreeg nu pas door wat hij gedaan had. Zijn schuldgevoel werd echter makkelijk verdrongen door een goede reden. Hij deed het achterportier open.

'Yo! Gaan we nou nog rijden?' riep hij naar de agenten.

Bertram werd wakker in de cel. Hij had misschien maar een paar uurtjes geslapen. Het bed was hard en zijn hoofd zat vol. Iets wat je absoluut niet kan gebruiken voor een goede nachtrust.

Het daglicht drong door het kleine raampje en even later hoorde hij de klakkende geluiden en het gerinkel van een draaiende sleutel. Een politieagent kwam binnen.

'Bertram Roskam...'

Hij stapte uit zijn bed, werkte zijn voeten in zijn All Stars en liep met de agent mee naar een verhoorkamer. Geen handboeien werden omgedaan. Toen hij in het kamertje was en ging zitten kreeg hij een kop koffie toegediend.

De man achter het bureau keek hem strak aan. Hij droeg geen uniform. Zijn bril en zijn strakke blik vielen als eerste op. Hij kuchte en las, nadat ze elkaar de hand hadden geschud, een vel papier voor.

In de hoek van de verhoorkamer stond de agent met zijn armen over elkaar de boel te observeren.

'Bertram Roskam... geboren op 3 september 1970 te 's-Hertogenbosch... wonend in Amsterdam...'

'Dat ben ik...'

'Je bent aangehouden... nouja... je hebt jezelf vrijwillig overgegeven gisteren, goed gedaan overigens, voor zware mishandeling tegen Leroy Lepers. Hij is er slecht aan toe...'
Bertram verkrimpte geen spier.

'Wat is je verklaring hiervoor?'

'Tsjaja... dat het zijn eigen schuld is en dat dit nooit had hoeven gebeuren.'

'Kan je duidelijker zijn?'

'Leroy Lepelul staat toch....'

'Lepers! Denk om je taal...'
 '...staat toch in jullie dossier als ik het goed heb?'
 'Hij is bij ons bekend ja...'
 'Precies, en hij leert het nooit...'
 'Kan je duidelijker zijn?'
 Bertram nam een slok van zijn koffie.
 'Die klootzak leert het nooit... en dit keer heeft hij het verkeerde slachtoffer uitgekozen.'
 'Wie?'
 'Mijn broertje...'
 De agent begon met zijn ogen te draaien.
 'Nu wil ik concreet horen wat er is gebeurd, van het begin tot het eind.'
 Bertram schraapte zijn keel.
 'De laatste weken vertoonde mijn broertje terughoudend gedrag... en had hij geld gestolen van mijn ouders. Hij wilde er niks over zeggen. Toen hoorde ik via via dat die Leroy erachter zat.'
 'En toen...'
 'Leroy... ja... mijn hele leven heb ik al de pest aan die lul. Ik ken hem al vanaf de kleuterschool. Toen leidde hij zich al goed op als afperser...'
 'Leroy heeft jouw broertje afgeperst?'
 'Ja, en hem een mes op zijn keel gezet... zei mijn broertje...'
 'We vonden inderdaad een mes bij hem.'
 'Nou hier dan.'
 'Hoe oud is je broertje eigenlijk?'
 'Dertien.'
 'Zo, een nakomertje.'
 'Ja...'
 'Maar toen je het hoorde...'
 'Toen ontplofte ik ja. Een waas trok me voor mijn ogen. Het

heeft wel twee weken geduurd om mijn plannen waar te maken. Ik was mijn vader al voor... Sommige vrienden van mij hier in Hippolytushoef wisten er ook van en tipte me dat hij in Concordia zat. Binnen een fractie van een seconde op mijn fiets gestapt en erop af gegaan. Ik kom binnen, en na een beetje rondkijken zie ik hem daar staan. Lachend, lallend... alsof het voor hem allemaal gesneden koek is. En ja, hij had een mes bij zich... maar toch moest ik iets doen.'

'Ja... een gebroken been op twee plaatsen... arm op drie plaatsen gebroken... schedelbasisfractuur, gebroken neus, gebroken ribben, gebroken nekwenkel, gebroken kaak, ontbrekende tanden... Je hebt hem goed toegetakeld.'

'Tsja... hij kon zijn mes gebruiken... en hij had gewoon zijn poten thuis moeten laten bij mijn broertje.'

'Maar je kwam daar binnen en...'

'Nouja, ik zag hem... Ik aarzelde geen seconde, liep op hem af. Hij draaide zich om en zag mij, herkende mij en wou in de aanval gaan. Hij haalt uit, het lukt me om zijn arm om de mijne te wikkelen en te verbrijzelen. Daarna gaf ik een fikse trap met mijn schoenzool onder zijn knie... een luide krak... En daarna ben ik, nog met zijn arm in de mijne gewikkeld op hem in gaan beuken op zijn gezicht. Toen hij uiteindelijk op de grond belandde schopte ik nog wat op hem in. Iedereen eromheen stond maar een beetje te apegapen... zelfs zijn vrienden deden niks.'

'Vanwaar die grijns op je gezicht?'

'Eehmm... omdat mijn opdracht erop zit en hij het misschien op deze manier wel heeft geleerd. Die drie momentjes in de cel deden hem waarschijnlijk niks.'

'Tsja... maar de kans is groot dat hij grotendeels niet meer zal functioneren.'

'Ik kan er maar geen spijt van krijgen. Je legt gewoon geen mes

op iemands keel. Zeker niet bij iemand die stukken jonger en kleiner is dan jou. En eigenlijk hebben jullie je werk gewoon blijkbaar niet goed gedaan.'

Zowel de man achter het bureau en de agent waren stil.

Bertram verliet met een brief het politiebureau. Hij had wel weer zin om naar huis te gaan. Het was mooi weer. Maar eerst even naar zijn ouders en zijn broertje.

Hij voelde aan zijn vuist, waarvan de knokkels onder de gestolde wondjes zaten. Het deed een beetje pijn toen hij ermee bewoog.

Bij de Concordia die er op dit uur stil en verlaten bij lag, haalde hij zijn fiets op. Bij het café was er niks terug te zien wat er de avond ervoor gebeurde. Hij reed langs het dorpsplein waar mensen af en aan van de supermarkt liepen, waar geluncht werd bij Cafetaria Hip en waar een streekbus net een paar passagiers oppikte bij de bushalte. Bertram was op zijn hoedde om nageroepen te worden, maar dat gebeurde niet. Hij sloeg af aan het einde van het dorpsplein en reed de wijkjes van Hippolytushoef door. In de straten wemelde het van de oranje vlaggetjes; naar aanleiding van het WK. De volgende dag zou Nederland tegen Ierland spelen, dan wel op een tijdstip dat Bertram werkte. Zijn ouderlijk huis bevond zich aan de rand van het dorp, met een weiland en in de verte de dijk als uitzicht. Het gevoel wat Bertram had vond hij vreemd. Hij was gespannen, maar door de gespannenheid voelde hij zich weer rustig. Thuis werd hij ontvangen door zijn vader. 'Klootzak...' zei hij en hij lachte... en omarmde Bertram. 'Goed gedaan...'

Bertram zat na met zijn ouders onder genot van koffie. Zijn broertje Escher verklaarde Bertram nu als fan. De brief was

nagelezen. Wat Bertram te wachten stond was nog niet echt duidelijk. Er zou wel degelijk een rechtszaak komen...

'En wat nu?' zei Escher opgewonden. 'Is ie helemaal kapotgeslagen?'

'Zo goed als...'

Het aankondigen lijkt stoerder dan de daad zelf, voelde Bertram.

'Ik kan er geen reden voor verzinnen dat het niet mocht gebeuren.' zegt zijn moeder terwijl ze rustig een slok van haar koffie neemt.

'Nee hoor...' vervolgde zijn vader. 'Praten! Praten! Praten! Ja... en wat nou als praten niet helpt?'

'Maar ik zit nu met een oproep...' zei Bertram, toch argwanend. 'Maak je maar geen zorgen...' zei de moeder.

Bertram zat in bus 158 naar Anna Paulowna, waar hij de trein naar Amsterdam zou pakken. Terwijl de Den Oudsten Bus met het rammelende ronkende geluid door Westerland reed, liet Bertram het zonnetje op zijn gezicht schijnen.

Het beloofde een warme zomer te gaan worden. Naast hem op de bank had hij zijn sporttas met schone kleren en een paar boeken. Hij bedacht zich wat hij zou doen als hij thuis was...

Terrasje pakken op het Gerard Douplein, van het zonnetje genieten, misschien nog even met zijn vrienden in het park zitten. In Anna Paulowna stapte hij bij het station uit en kocht een enkeltje bij het loket. Op dat moment kwam de nieuwe gele dubbeldekker het station binnenrijden, geduwd door een locomotief.

Treinreizen vond Bertram fijn. Vooral in de zomers maakte hij volmondig gebruik van kortingskaartjes die hij bij de PTT kon kopen. Hij had zin om deze zomer daar weer gebruik van te maken. Waar hij precies heen zou gaan, wist hij niet, en de

reden om ergens heen te gaan verzon hij later.

Hij keek uit het raam hoe het landschap voor hem voorbij schoot en de trein bijna inmiddels de Zaanstreek was gepasseerd.

Hij had grootse plannen voor de zomer. Met de warmte zou hij absoluut niet gaan binnen zitten zoals die drol van een Peter Jan. De "huisbaas" van zijn woongedeelte in De Pijp. Maar hij voelde remmingen... hij probeerde vele angsten tegen te gaan. Niet alleen de angst om slechts de oproepbrief, maar vele andere angsten die hij door zijn leven heeft opgebouwd... dingen waarbij hij nooit eerder had stilgestaan. Dit kon er nog even bij...

Het is maar dat de zon scheen, anders zou hij het niet trekken. Hij had spijt dat hij niet met zijn vrienden was meegegaan dit weekend... met Wally en Rick... tevens ook de bewoners in zijn woongedeelte op de Bruegel de Oudestraat. Een straat in de Pijp; liggend tussen de Karel du Jarinstraat en de Rustenburgerstraat. Spijt omdat hij een avontuur had gemist aangezien hij zo nodig Leroy Lepers naar de tering moest rammen... en daar was hij weer trots op.

De trein reed langs de Zaanstraat; waar vele treinen opgesteld en gerangeerd stonden, passeerde de vele pakhuizen naast het spoor, om enkele minuten later het Centraal Station binnen te rijden.

Bertram stapte uit. Geronk van locomotieven, geschuur van wielen tegen de wissels, het krijsende gerem van een arriverende Plan T-treinset, een galmende omroep en geluiden van tjielpende vogels kwamen zijn gehoorgangen binnen.

Hij nam de roltrap naar beneden en loopt door de stationshal naar buiten. Klingelende gele trams reden van en naar de haltes. Bertram pakte de eerste de beste richting de Pijp.

In tram 25, kijkend naar de fietsers en de automobilisten, begon

een benauwend gevoel hem weer te overmeesteren. Hoe zou hij zijn woning aantreffen? Zouden er al rivalen langs zijn geweest?

Nee.

Voor de zoveelste keer was zijn huis nog tiptop in orde en voor de zoveelste keer waren er geen groepje relnichten geweest die daar de boel in de fik hadden gestoken of kort en klein hadden geslagen. Nog steeds geen obscure autootjes voor de deur met zonnebril dragende mannetjes, nog steeds geen huurmoordenaar in een van de kasten verstopt, geen KGB-spionnen.

Bertram was weer, met in zijn linkerhand zijn Zwitsers zakmes en in zijn rechterhand een klauwhamer, zijn hele afdeling af gegaan. Berghok doorzocht... alle hoeken en gaten van zijn kamer... Maar er was weinig plek in het kleine huisje om je goed te kunnen verstoppen.

Hij deed de achterbalkondeur open.

En achja... hij hoefde maar met zijn vingers te knippen en zijn gestoorde vriendjes die zouden hem een handje helpen. Vooral de opzienbarende jeugdbende in dit woongedeelte.

Hij stond op het balkon, rookte een sigaretje terwijl hij mediteerde bij het vogelgezang. Dat werd vermengt door geluiden van sirenes, gegalm van rollende autobanden, geklingel van trams en gesuis van vliegtuigen. Het was drie uur.

Hij haalde zijn hand door zijn lange blonde haren en gooide zijn peuk weg.

Hij moest 400 gulden aftikken bij Peter Jan.

Peter Jan had, voornamelijk sinds 8 april, geen buitenlicht meer gezien... en daarvoor was het sowieso al geen lachebekje.

Zuchtend en steunend belde Bertram aan op de intercom.

'Hallo?' klonk een roestige rouwende stem.

'Ja, Bertram hier met de money.'

'Oh...'

Een zoem klonk en de deur ging van het slot.

Bertram liep de trap op en daar stond Pieter Jan al bij de ingang. Uitgelopen blauwe kringen voor zijn ogen, rimpels op zijn voorhoofd en haast twintig jaar ouder dan zijn leeftijd... een smeulende joint in zijn bek.

'Hey, Bertram...' jammerde hij.

'Hey Peter Jan...'

Wanneer Bertram Pieter Jan volgde en weer in zijn hok terecht kwam vroeg hij zich opnieuw af hoe deze kwiebus huisbaas kon wezen.

Het was niet alleen de muziek van Seefeel (weer eens iets anders dan Nirvana) die de sfeer depressief maakte, en met name het brandende schemerlampje omdat de gordijnen dicht waren; maar ook de stank, de teringzooi, de kleren, vuile onderbroeken met remsporen en sokken overal. De keuken met een aanrecht vol afwas wat een markt voor muizen is geworden. Asbakken vol peuken, overal lege bierblikken, een kaars met zilverpapier en allemaal zakken rotzooi voor gebruik of verkoop, slechts 1 zitplaats... de rest van de zitplaatsen waren bedolven door een ondenkbare hoop troep. Overal posters van Kurt Cobain... een paar met geboorte en sterfjaar... die verknipte smiley, en het babylulletje van Nevermind. Overal papier waarop Peter Jan allemaal depressieve onzin had geschreven...

Bertram wou zo snel mogelijk aan het bier zitten op het Gerard Douplein. Hij pakte de vier flapjes van 100 gulden en gaf het aan Peter Jan; er maar van uit gaand dat deze sloeber de zaken met de woningbouw zou regelen.

Met een hangende smoel van ellende nam Pieter Jan een slok uit zijn halve liter blik bier en streek hij door zijn lange vette haren.

'Dat je het hier godverdomme uithoudt man...' zei Bertram maar.

'Achman... wanneer houden jullie nou toch es op met dat gelul?...' zei Peter Jan met een roestige jankstem... 'Al die mensen daar buiten. Had die koude oorlog nou godverdomme niet moeten uitmonden tot een atoomoorlog?...'

Hij begon te huilen.

'Jezus man...'

'Het is gewoon Kurt man...'

'Niet weer hè...'

'Het is gewoon kut... eeh Kurt....'

Bertram lachte.

'Wat lach je nou man... Die man was degene die toegaf... boven al die andere klotezooi en die tyfusbende met hun toppietoppie kutrommel godverdomme. Hij had de wereld kunnen redden... maar deze hele klotewereld... heeft ervoor gezorgd dat hij zelfmoord heeft gepleegd. Nirvana was de ultieme redding... vlak na de val van de muren... gordijnen.'

Bertram gaf het weer voor de zoveelste keer op om er tegen in te gaan.

'Hij zong het godverdomme al in Come As You Are weetje? "I don't have a gun..."...'

'Come As You Are is wat gitaarspel betreft een halve plagiaat van Live Goes On van Strawberries; die plaat van The Damned...' floepte Bertram eruit. Dat had hij beter niet kunnen doen.

'BULLSHIT!!! Live goes on... dat is gelul! Dat is godverdomme gelul! Dat zie je toch? Hij leeft niet meer.'

'Ik moet door ouwe...' zei Bertram snel en vluchtig liep hij weg.

Hij hoorde achter zich hoe Pieter Jan een snuif nam.

Nog voordat hij nageroepen werd snelde Bertram van de trap en stond hij buiten. Hij liep tegen de postbode op. Hij kende hem. Hij heette A.A.A. (Arend Arjan Aalberg)

'Ah... Bertram Roskam...' zei hij... 'Ik heb een pakketje voor je uit Engeland.

'Ah... de cd...'

De postbode haalde een flink verzegeld en met Air Mail stickers beplakte pakket uit zijn karretje en gaf hem aan Bertram.

'Hartstikke bedankt. Is het niet godgeklaagd om te werken met dit weer?'

'Tsja...' lachte de jonge postbode. 'Er moet wel wat verdiend worden hè? Over twee weken zit ik lekker met mijn reet aan de Costa del Sol en mag een ander mijn werk overnemen.

'Kijk eens aan...'

'En wat ga jij doen?'

'Ik weet het nog niet.'

'Jezus Christus man, wat een teringzooi nog altijd...' verzuchtte A.A.A. toen hij bij Peter Jan over de vloer kwam.

'Vertel nou gewoon wat je moet...'

'Heb je een enveloppe poeder voor me?'

Met gekreun en gesteun kwam Peter Jan overeind, liep naar een ladekast en haalde daar een enveloppe uit.

A.A.A betaalde hem 50 gulden, vouwde het open en snoof de dot poeder op.

'Ah, thanks man...'

'Ja...'

Opgewekt verliet A.A.A het pand en liep naar beneden.

Eenmaal hij de trapdeur opende zag hij gelukkig zijn postkar

nog staan. Hij was al een beetje achterdochtig geworden.

Betram liep eerst heen en weer over de Albert Cuypmarkt, waar vele verkoopliden klanten probeerden te trekken met veelbelovende leuzen.

Het was warm. Bertram kreeg het voornamelijk benauwd wanneer hij moest terugdenken aan dat stinkhok van Pieter Jan. Voor de rest kon hij wel van de warmte genieten.

Hij kreeg weer wat angstperikkel en maar die wuifde hij snel weer weg. Hij kwam voorbij een kraam met zwaarden en sabels. Hij stopte even en keek er verlekkerd naar. Hij zou even moeten sparen om zo'n fraai ontwerp te kunnen kopen. Die zou hij dan naast zijn bed bewaren voor eventuele inbrekers of ongewenste bezoekers.

Hij liep verder, haalde een puntzak patat en liet zijn handen vet worden door de mayonaise. Daarna haalde hij een ijsje bij Pepino, sloeg hij de van der Helststraat in waar hij de kronkelvormige kunstobjecten van het Gerard Douplein waarnam. Daarachter bevond zich het terras van Café 't Paardje met de uitgeklapte Amstelparasollen. Hij nam plaats bij een tafeltje. Keek uit naar de Ritterlantaarn voor hem en bestelde een biertje. Hij kwam weer tot rust. Hij moest alleen in het begin zijn drinktempo verlagen en weer zijn onderliggende argwaan verdrijven. Hij richtte zijn aandacht weer op de drukke zomerse sfeer op het pleintje en de markt verderop. Het genas...

Rond een uur of half tien 's avonds liep hij terug naar zijn portiek. Hij zag het lelijke eendje van zijn vriend Wally tussen de auto's geparkeerd staan.

Hoofdstuk 2.

'Dat jij als grote jongen in zo'n klein kutautootje kan rondrijden zeg.'

'Dude, shut the fuck up!'

'Hey peace ouwe... ik draai nog wel een joint. Vet optreden van jou, ouwe...'

'Nou, wat je maar vet noemt...'

Wally reed samen met Rick in zijn gele Lelijk Eendje door Friesland. Ze kwamen net van een festival waar Wally had opgetreden met zijn raps.

'Nu zou je toch gewoon een lowrider moeten kopen in plaats van zo'n krielding.' wist Rick er met een stonerslach uit te werken.

'Gast...'

Wally is een Surinaamse jongen met een bril, dreadlocks, daarbovenop een pet, hij is 24 jaar oud. Rick is een skatertype; pet op, baggy kleding. Onder zijn pet heeft hij half lang zwart haar. Hij is 25 jaar maar je zou hem jonger schatten.

Terwijl de cd Midnight Marauders van A Tribe Called Quest uit de speakers pompte genoten ze, al stomend van de joint, van het Friese landschap. De hitte was ondragelijk en de dakkap van het Eendje was naar achteren gerold. Zo af en toe passeren ze een stolpje, een weiland met koeien, een Fries dorpje, weer een weiland met koeien...

'Wat een feest joh... maar wat toch weer een hoop lelijke wijven zeg... Godverdomme...' zei Rick.

'Ja, jij neukt alleen maar jonge meisjes.... duh...'

Rick voelde zich niet beledigd. Zijn stonerslach werd alleen maar luider.

'Ja... "Duh"... Dan voel je tenminste nog iets en die lippen zitten tenminste nog een beetje netjes geplooid. Ik ga haast

over me nek van die uitgelubberde kutten man. Ik weet niet wat het is. Kan ik hem net zo goed in een broodje ham steken ofzo.' Daar moest Wally weer om lachen.

'En wat had je vorige week nou ook alweer geneukt? Ik was gisteren te dronken om het te volgen.'

'Oh dat Chineesje van dertien.'

'Gast...'

'Hier jointje...'

Wally neemt een paar hijsen, blies al hoestend een paar rookpluimen uit en richt zijn aandacht weer op het verhaal.

'Chineesje? Ben je nou helemaal op je motherfucking hoofd gevallen... Als die stoppen met groeien zijn ze nog niet eens langer dan een meter. En wat jij neukt is allemaal nog in de motherfucking groei.'

'Nouja, ze hoefde geen millimeter door haar knieën te gaan om me te kunnen pijpen,' schaterde Rick.

'En binnenkort ben jij tussen het slachtvlees van de motherfucking afhaalchinees van haar vader te vinden?' zei Wally.

'Hoe zit dat nou eigenlijk met jouw seksleven? Als jij rapt dan zou je toch ook de chicks kunnen trekken... en in ieder geval in een andere auto rijden.'

'Ik doe er moeite voor en daarbij moet je niet zoeken bij kuikentjes en welpjes.

'Kuikentjes en welpjes...' schaterlachte Rick.

'Ja, lach maar. Straks dient er eentje een klacht in met een leuk verhaaltje en dan is zij degene die het laatste lacht. Ouder dan zestien zijn jouw neukertjes sowieso al niet.'

'Tsja, wat niet rekt dat scheurt wel.'

'Ander onderwerp... Ah fuck you! Weer zo'n brug die open gaat. Fucking Friesland. En kan je nou godverdomme ook eens stoppen met dat stomme motherfucking gelach van je?'

'Sorry G! Komt door de joint...'
Wally neemt een paar halen van de joint.
Toen de brug dicht was startte hij de auto.

En toen waren ze de weg kwijt en belandden ze op een door de schapen bescheten weggetje naast een dijk.
Rick keek op de kaart, maar door zijn slappe lach kon hij deze moeilijk recht houden.
Wally sloeg met zijn vuist op het stuur.
'FUCK!'
'Hey G! Rustig ouwe!'
'De benzine is bijna op! Shiiit!'
Hij trapte driftig op de rem.
Het uitzicht bestond uit weides waarin de koeien graasden.
'Godverdomme! Bitch ass motherfucking klerezooi!... Hey bro, ik stoot je op je oog als je nog doorgaat met dat domme gelach.'
Rick zeek in de berm.
'Gozer, gozer, G... Wat gaf de teller aan?'
'1 puntje, dat is amper vijftien kilometer...'
'Nou in die vijftien kilometer zullen we toch echt wel ergens een tankstation of in all names kunnen vinden?'
'Waar dan?? Waar de fok zijn we eigenlijk?!'
'Gaaaast chill!!'
Rick rolde een nieuwe joint terwijl hij op de motorkap leunde.
Ondertussen keek hij om zich heen. De kerkjes in de verte trilden door de luchtspiegeling. Hij draaide zijn joint, stopte die achter zijn oor en pakte de kaart weer.
'Ja, kut...' zei hij. 'Daar ligt de dijk, maar op de kaart kan dat overal wel wezen. Jij had toch een mobiele telefoon?'
'Geen bereik!' riep Wally terwijl hij zijn Motorola uitprobeerde, nadat hij de zender er met zijn tanden uitschoof.
Rick klom de dijk op en op de top tuurde hij over de

Waddenzee.

Gezoem van insecten, gekabbel van water en gebrom van verre landbouwmachines waren te horen. Hij nam een paar hijsen van de joint en keek weer een beetje in het rond.

'Ja... shit...' mompelde hij in zichzelf.

'What the fuck sta jij hier nou te doen?'

Achter hem klom Wally de dijk op.

'Eehm... Misschien waren hier wel wegwijsborden, voor fietsers enzo...'

'JA! STAAN BLIJVEN!!'

Verschrikt draaide Rick en Wally zich om.

'Wow... what the...' hijgde Wally. De armen van de beide jongens gingen langzaam omhoog.

Tegenover hen stond een bejaarde man in verscheurde kleding. Hij hield een oude karabijn op de jongelui gericht.

'Zeg... Scheveningse kacheltjes!' commandeerde de man.

De jongens keken elkaar aan.

'Zeg Scheveningse kacheltjes! Godverdollemme!'

'SS...Scheveningse kacheltjes?...' stotterde Rick.

'Scheveningse kacheltjes.' zei Wally.

De oude man trok het karabijn weer naar zich toe.

'Gelukkig! Geen moffen...'

'Moffen?'

'JA MOFFEN JA! DIE SMEERLAPPEN DIE HALF EUROPA HEBBEN OVERGENOMEN!!!'

'M...meneer... De oorlog is al ruim een halve eeuw voorbij...' stotterde Rick.

'Ja...' plakte Wally eraan vast.

De man keek ze verdwaast aan. Woest hield hij zijn karabijn weer in aanslag.

'Hou me godverdollemme niet voor de gek!' brulde hij met een knalrood hoofd.

'Nee, het is echt waar...' zei Wally.

Paniekerig probeerde de jongens te bedenken hoe ze het deze man moesten bewijzen.

'De oorlog was afgelopen in 1945...'

De man trok een ongelovige blik.

'Gelul!' riep hij.

'Nee echt niet...' probeerde Rick.

De man keek nog ongeloviger; het geweer in zijn armen begon te trillen.

'Als... als je met ons meekomt... dan zie je nergens meer hakenkruizen... in de bewoonde wereld. Geloof ons...' zei Wally met grote ogen.

'GODVERDOLLEMMME!'

De man richtte woest zijn karabijn naar de lucht boven de Waddenzee en loste enkele schoten. De jongens schokten bij elke schot. Vervolgens smeed hij zijn geweer op de grond en liep woest naar...

'GODVERDOLLEMMME!'

...de jongens volgden hem en kwamen uiteindelijk bij een stalen gronddeur op een broedplaats terecht. Zou hij daar al die tijd ondergedoken hebben? Waar leefde hij van?

Rick had het geweer meegenomen. Vanuit de bunker hoorden ze allemaal brekende en krakende geluiden.

In de bunker had de man een merkwaardig huiskamersfeertje opgebouwd van het beetje meubels dat hij had. Op dat moment zat de man op zijn knieën en smoorde een luidruchtig gehuil.

Veel van zijn spullen lagen schots en scheef overal over de vloer. De vloer was eveneens bezaaid met familiefoto's. Op een van de foto's stond een knappe jongeman samen met een knappe vrouw met pijpenkrullen en een gele ster op haar borst.

'GODVERDOLLEMMME!'

De man gooide een greep foto's de lucht in.

'Meneer...'

De jongens snelden zich naar de man toe en probeerden hem te bedaren. Ze zagen enkele vaten benzine staan in de hoek van de bunker.

Met de neus in de boter.

'Meneer, meneer rustig rustig...' bedaarde Wally.

Het duurde een tijdje voordat ze de man konden bedaren. Hij vertelde hele verhalen over zijn verloren Joodse vrouw, over Adolf Hitler, die inmiddels 49 jaar dood was en alles wat daarbij hoorde.

'Weet je gozer,' zei Wally. 'Kom mee naar Amsterdam! Een vrijere stad op de wereld bestaat er tegenwoordig niet meer.'

'Ja man!' zei Rick opgewonden. 'We laten je het echte leven zien.'

'We hebben wel benzine nodig.'

De man nam een flinke slok uit een kan jenever. Hij scheen zelfs een eigen stokerij te hebben gecreëerd in zijn bunker.

'Laten we gaan...' zei hij.

Hij had verteld dat hij Gerrit Stienstra heette en geboren was in ne-gen-tien-hon-derd-twin-tig en zichzelf vanaf ne-gen-tien-hon-derd-drie-en-veer-tig had verscholen in die bunker. Na het voorstel van de jongens pakte hij veel van zijn spullen samen in een grote plunje zak. Wat hij allemaal meenam wisten de jongens niet. Deze waren inmiddels bezig om de tank bij te vullen. Gerrit propte zijn plunje zak in de krappe kofferbak tussen de bagage van de twee jongens. En zo vervolgden ze hun rit, kwamen ze weer een beetje in de bewoonde wereld en zochten ze naar een snelweg. De jongens lachten zich dubbel om de trekjes van Gerrit. Zijn hoofd draaide met grote ogen de hele tijd langzaam van links naar rechts.

'Waar is het koordje?' schaterde Wally.

Rick was bezig een nieuwe joint te draaien. De jongens reden door Flevoland. Nog steeds keek de vreemdeling de hele tijd van links naar rechts. De wereld die voor hem totaal anders was geworden; de snellere auto's, de massale gebouwen, de grote snelwegen, geen stoomlocomotieven meer op de rails naast de weg, de pompende Hip Hop uit geluidsapparatuur wat voor hem wereldvreemd was.

'Tijd voor andere muziek.' zei Rick.

Hij verwisselde de herhalende Mirauders van A Tribe Called Quest voor Lifeforms van The Future Sound of London.

Die schijfjes in plaats van grammofoonplaten.

De geluiden van het eerste nummer Cascade. Was het klassieke muziek? Dit klonk heel vreemd; dit waren geen slag en blaasinstrumenten.

En wat een grote sigaret.

'Hier jointje...'

De haal die hij van de joint nam waarbij hij kon concluderen dat het wel hele andere tabak was. De scherpte, het lichte gevoel dat naar zijn hoofd steeg. Hij moest hevig hoesten.

'Geef maar...' zei Wally.

'Nou Gerritje...' zei Rick 'Welkom in het echte leven, ouwe! Straks ga je wat meemaken. Wie weet trek je wel wijven met jouw levensverhaal.'

'Eehm... Het is echt geen oorlog?'

'Dat zie je toch? Geen Nazivlaggen meer, geen bommenwerpers, geen eikelkoppen in het groen op elke straathoek en strakkies krijg je een fijn plekkie van ons. Dat kunnen we zo regelen.'

'Ohja, motherfucking Peter Jan...'

'Neem een jointje overigens...'

'Nee... nee... dank u!'

Rick gaf de joint door aan Wally.

'Ik vraag me echt nog altijd af hoe die motherfucker huisbaas kan zijn.' vervolgt hij

'Dat vraagt de hele woningblok zich af. Hij is zo verzopen in zijn motherfucking shit dat hij het niet eens meer door heeft dat mensen hem oplichten.'

Rick smoorde een lach. Het nummer Ill Flower streelde zijn trommelvliezen. Hij verschoof zijn zonnebril een stukje, liet zich inspireren door de zonnestralen en nam nog een hijs van de joint.

'Eigenlijk zou Bertram de zaak moeten overnemen. Hij is goed.' zei Wally

'Ja, echt kut dat hij niet meekon dit weekend. Hij moest naar Hepetitushoef om daar iemand op zijn bek te slaan ofzo.'

'Jaa, zo'n fucker die zijn broertje met een mes had bedreigd.'

Gerrit geloofde er nog steeds niet helemaal in dat de oorlog echt was afgelopen.

Het nummer Lifeforms deunde uit de speakers terwijl het Lelijk Eendje over de A1 snelde. De azuurblauwe lucht en zijn trillende horizon bestond uit de tegemoet komende auto's op het andere baanvak, uitgestreken weilanden, de kerktoren van Weesp, de spoorbrug over het Amsterdam-Rijnkanaal, de hoogspanningsmasten, de Rembrandttoren in aanbouw....

Terwijl Rick, alweer aan een nieuwe joint van het uitzicht genoot raakte Gerrit steeds meer verontwaardigd en vervreemd. De hitte was nog steeds smorend, maar de jongens hadden er met het open dak geen last van.

Gerrit bleef afvragend in het rond kijken. Wat is dat allemaal in de lucht? Die witte strepen? Zijn die afkomstig van vliegtuigen? En die muziek... Hij leek genoeg bijeengeraapt te hebben om de volgende vraag te stellen:

'Jong...jongelui...'

'Yo...' zei Rick terwijl hij de joint doorgaf aan Wally.

'W...welk jaar is het eigenlijk?'

'1994 ouwe, bereid je maar voor.'

Een benauwend gevoel greep Gerrit bij zijn keel wanneer hij enkele keren over het antwoord nadacht en de uitkomst had berekend.

Al toeterend reden ze de Bruegel de Oudestraat in. De portiekwoningen waren weer wat minder vreemd voor Gerrit... Maar wat een wildebrassen waren de jongens. Zo had hij zichzelf wel anders gekend vroeger.

Ze moesten blijkbare aan de buurt meedelen dat ze weer terug waren. Wally drukte van lang naar kort op de toeter en Rick stak zijn hoofd door de dakopening om er allemaal leuzen uit te joelen.

'HEY PETER JAN!! HOMOOOOOOOOO!'

'Thijssiiiee!' joelde Wally.

Wally snelde zijn Eend in een parkeervak. Pal voor Thijs... een medebewoner van de Peter-Jan-afdeling.

Een magere jongen van 12 keek ze na. Aan zijn hand had hij zijn driejarige zusje Fientje.

Thijs is twaalf, heeft warrig halfkort zwart haar en een permanent verlegen gezicht die altijd vrolijk wil blijven kijken.

'Thijssie, ouwe rukker... Gaan we doen vanavond?'

De jongens hingen beide uit de dakopening. Gerrit zat nog steeds verdwaast op de achterbank.

'Ja...' hij smoorde een lachje. 'Dat vroegen Bennie en Freek zojuist ook al... die zijn nu in het buurthuis...'

'Mooi, daar straks effe heengaan.' zei Wally.

Thijs' zusje stond de jongens ongelovig aan te kijken en probeerde te de boel te volgen.

'Maar jij kan niet?.'

'Ja... eeeehmm.... Ik... moet mijn zusje nu naar oppas brengen en ik moet weer geld verdienen om die... die stumper... van een Peter-Jan te betalen.'

'Oh je gaat weer pizza's rijden?' zei Wally.

'Ja.'

'Dat je niet bang bent om opgepakt te worden, man.'

'Och...'

'En ja, die stumper heeft er weer een nieuwe klant bij.' zei Rick.

'De vierde etage van 301 is vrij had ik al begrepen?'

'Die ouwe daar?'

'Ja man, lang verhaal. Of heb je wel tijd.'

'Vertel later maar. Ik moet nu eerst aan het werk.'

'Is goed jochie! Boks.'

De jongens gaven elkaar de boks.

'Hey kleine meid...' zei Wally 'Geef ome Wally eens de boks.'

'Thijs tilde Fientje op en Wally gaf haar de boks. Ze lachte kort.

Daarna liep Thijs met zijn zusje verder.

'Nou ouwe pik, kom maar mee...' zei Rick.

'Ja... wat...' kreunde Peter Jan door de intercom.

'Rick hier. We hebben een nieuwe bewoner voor 301 drie hoog.'

De deur ging met een zoemer open. Samen met Gerrit liepen de jongelui de trap op naar Peter Jans woning.

'Tering hé...' snierpte Rick toen hij de kamer binnen liep.

Negative Creep van Nirvana schalde uit de luidsprekers.

'Motherfucker, ouwe!' zei Wally. 'Dat jij het met dit weer in deze stinkhol kan uithouden.'

Gerrit keek weer in het rond alsof hij een buitenaardse ontdekking heeft begaan.

'Deze man hier heeft een woning nodig. Toevallig was de bovenverdieping toch vrij?'

'Ja maar hij is oud...'

'Ja? Nou? En?' zei Rick. 'Deze man hebben wij in Friesland getroffen. Geloof het of niet, maar hij had zich een halve eeuw in een bunker verscholen en dacht dat het nu nog steeds oorlog was.'

Peter Jans gelach maakte nog weinig verandering in zijn rouwerige stemming.

'Ik geloof er geen reet van.'

'Nou dan geloof je toch alleen maar dat fucking Kurt Cobain sprookje van je, met dat ie Jezus is en dat soort dingen...'
snauwde Rick 'Godverdomme zeg...'

Peter Jan begon te huilen.

'...Tsjonge jonge jonge...' zei Wally.

'Volgens mij speelt die gewoon een nummer voor jou...

"Negative Creep.""

'Ja... hoe ver kan je iemand drijven dat hij de hele podium overhoop slaat.'

'Dat komt omdat Kurt gewoon een fucking junk was.' zei Rick.

Peter Jan vloog hem aan. Dat werd trekken en duwen en klappen ontwijken. Wally trok Peter-Jan van Rick af, gaf hem een knietje in zijn ballen en een klap voor zijn kop. Hij viel neer en rolde, met zijn beide handen in zijn kruis, door zijn bulten oud papier, pizzadozen en blikjes.

'Oewoewoewoewoe!'

'Nog steeds geen oorlog?' vroeg Gerrit zacht.

'Nee!' zeiden Rick en Wally in koor.

Peter Jan bleef liggen en smoorde er allemaal gehuil uit.

'Echt G!'

'Ja, hier heb ik de sleutel van de bovenverdieping.' Rick rinkelde met een sleuteltje die hij van het sleutelbord had gehaald en haalde twee briefjes van vijftientig uit zijn zak die hij vervolgens neergooide op de kronkelende en huilende

Peter Jan.

'Nou hier! Lul! Voor die klote-drugshandel van jou. Maar mijn waarschuwing weet jij nog. Als ik me door jou niet veilig voelt loopt het slecht met je af en neemt Bertram het zaakje over.

Toedeledokie.'

'Gerrit kom maar mee...' gebaarde Wally.

Gerrit pakte zijn plunje zak. Het rinkelde zwaar in zijn bagage.

'Straks even kijken bij Bertram?' vroeg Rick?

'Ja sure. Misschien wil hij wel even mee te chillen in het buurthuis?'

'Pfff, dat dat buurthuis nou godverdomme niet eens een plantsoennetje aanbouwt. Ik ga met dit weer echt niet binnen zitten, ouwe.'

Ze begeleidden Gerrit via de trap naar boven; droegen zijn spullen en uiteindelijk kwamen ze bij de vierde etage. De deur werd van het slot gehaald.

'Nou ouwe, hiero... Een etage en een dakterras. Wat wil je nog meer?'

'Yoo man! Feestjes daarboven... Je gaat het echte leven meemaken.'

Ze liepen een lege kamer in. Gerrit keek schichtig in het rond. Naar de ene muur... naar de andere hoek... het gaskacheltje van Pelgrim in die hoek... door het raam over de straat, door het raam over de achtertuinen van de benedenverdiepingen. Een Turkse vrouw hing de was uit. Toen gingen ze naar de bovenverdieping. Kleine kamertjes achter de deuren... een dakterras. Gegalm van stijgende en dalende vliegtuigen, sirenes aan de stadshorizon.

'Nou, vette shit toch?' zei Rick.

'Dit is knusser dan de bunker.' zei Gerrit.

'Kijk! Boks ouwe...'

Rick richtte zijn vuist zijn kant op.

'Boks.... Vechten?'

'Nee, kijk...'

Rick gaf Wally de boks om het voor te doen.

'Dat betekent dat we buddies zijn.

'B...buddies?'

'Vrienden, weetjewel?'

Rick richtte weer zijn vuist naar Gerrit.

'Nou vriend! Een zachte vuistslag.'

Gerrit kreeg hem door.

'Zachte vuistslag...' zei hij en hij gaf Rick een "zachte vuistslag"

'Kijk, nou ben je onze homie!'

'Homie?'

'Dat is ook een andere woord voor vriend.'

Gerrit kon lachen.

'Vroeger zeiden we alleen maar maat, knecht, of kameraad.'

'Ja, dat is inmiddels anders geworden.'

'Wat betekent fak, maddefakke en sjit eigenlijk?' vroeg Gerrit.

Gerrit stond af van de uitnodiging van Rick en Wally om naar het buurthuis te gaan. Hij wou zijn spullen uitpakken en wennen aan het leven buiten een bunker. De jongens liepen de deur van 301 uit om bij 303 op de intercom te drukken. Ze realiseerden zich dat Bertram nog niet thuis was.

'Oei, ik hoop dat hij het nog goed maakt.' zei Wally.

'Och, die komt wel op zijn pootjes terecht en anders dan helpen we hem wel even een handje. Gaan we zelf even naar die Hippotyfushoef van hem toe om die gast in elkaar te trappen.' Hij spuugde op de grond. Vervolgens liepen ze de stenen trap weer af.

'Rickieeee!' zei een schelle meisjesstem.

Een Chinees meisje remde op haar mountainbike toen ze Rick

zag, smeed haar fiets neer en vloog hem om zijn nek. Daarvoor moest ze springen en klemde ze haar benen om Ricks middel heen.

'Hey lekkertje...'

Wally trok een lang gezicht.

'...mijn vriendinnen willen jou graag ontmoeten.'

'Oh nice...' zei Rick. 'Wanneer?'

'Hoor je nog wel...'

Wally wou een hoop zeggen maar hij hield zijn mond.

Het Chinese meisje liet weer los.

'Wat gaan jullie doen?' zei het meisje met, een voor Wally, irritante stem.

'Nou even die lulletjes Bennie en Freek uit het buurthuis trekken en naar het park denk.'

'Gaat die ene Bertram niet mee?'

'Nee, die 'ene' moest iemand in elkaar beuken in dat Hypocrietusgeval-dorp van hem.'

Het meisje stopte vanaf dat moment niet met lachen. De hele weg naar het buurthuis niet en op het moment dat ze het buurthuis in de Van Ostadestraat inliepen veranderde er maar weinig.

'Hi-hi-hi-hi-hoe-hoe-hoe-hoe-hoe.'

Wally begon zich paars te ergeren.

Het buurthuis was een grote kamer met luie stoelen, salontafels, een TV waar MTV vanaf schetterde... allemaal wietrook, kaartende jongeren aan tafel, hangende jongeren op de bank... een groepje bejaarden in het piepkleine tuintje, hangend op een stok, een pijp rokend, luidruchtig pratend. Iedereen keek op toen ze dat gegiebel van dat Chinese meisje hoorden.

'Zooo heb je weer gevangen?' vroeg een rasta met een joint in zijn bek.

'Hi-hi-hi-hippocrytushoef... hi-hi-hi-hi.'

Nou, geef me een van je vriendinnetjes en rot zelf nu maar op, dacht Rick.

'Dat jullie het hier godverdomme uithouden...' zei Rick met een benauwd gezicht alsof hij zich kon inleven. 'Even verderop is het park hoor.'

'Hi-hi-hi-hi-hi... godverdomme... hi-hi-hi-hi.'

'Waar zijn Bennie en co?' vroeg Wally.

'Park...'

'Nou, die zijn verstandig bezig.'

Onderweg naar het park leek het Chinese meisje eindelijk eens bij zinnen te komen. Ze staken de Ceintuurbaan over, waar net tram 25 met een denderend geluid voorbij reed.

Het Chinese meisje greep Rick bij zijn lul en het onophoudelijke gegiebel ging weer vrolijk door.

Wally liet een diepe zucht. Rick begon zich ook een beetje te schamen. Ze liepen de Sarphatipark in waar het al druk was en barbecuerook zich naar boven werkte. Ze liepen op de skaterbaan af

'Rick...' giebelde het meisje... 'Mijn fiets ligt daar nog op straat.' Vervolgens ging het giebelen over naar schaterlachen.

'Nou ga hem halen dan...'

Zo daar waren ze vanaf. Na een paar rondjes lopen zagen ze Bennie en de rest zitten op een kleedje. Ze wisselden een joint uit. Vlak naast hun was de skaterbaan, waar skeelerende en skatende jongeren even in de lucht te zien waren, om vervolgens weer een nieuwe ronde te maken naar de andere kant van de half pipe.

'Yo pikketrekkers...' zei Rick.

'Heb je die bloedkoppen ook weer hoor.' zei Bennie. 'Uit welk hol zijn jullie gekropen? Uren hadden we op jullie gewacht in

dat stinkbenauwde hok daaro in de Ostadestraat.'

'Ja... Friesland he...'

'En Wally?' vroeg Freek. 'Hoe was het?'

'Tsja, kon beter...'

Ze gaven mekaar de boks. Uit de getthoblaster, die tussen de jeugdgarde stond, schalde de pompende hip hop-beats uit de trillende speakerkappen. Rick probeerde het nummer te herkennen. De stem herkende hij meteen, dat was Ice Cube... maar of het nou solo was of N.W.A. moest hij nog uitvogelen. Really Doe.... Toch een solootje.

Ze namen plaats bij de bijna tien jaar jongere garde. Bennie was veertien jaar. Had een brilletje en kort stekeltjes haar en kleding van de kringloopwinkel. Het was een lotgenoot van Thijs... ook hij woont helemaal alleen in de Peter Jan-afdeling en ook hij werd door zijn ouders de deur uit getrapt toen hij na een doktersonderzoek werd geclassificeerd met een psychopatische stoornis.

Het deed hem niks... Hij zat toch wel goed op zijn plek en het geld stroomde bij hem naar binnen. Freek is zeventien jaar, uit huis gegooid en de drie jaar jongere Bennie is zijn grote voorbeeld.

Dat werd een middagje blowen, zuipen, Hip Hop luisteren, dom lullen, hier en daar over voetbal; al was het vanwege de WK-sfeer die er momenteel heerste, roddelen over Peter-Jan. En over Bertram die die ene gozer op zijn bek zou slaan in Lepratyfushoef.

'Tsja... ik ben wel benieuwd hoe hij er vanaf is gekomen. Hij was net niet thuis...' zei Wally.

Rick kreeg een benauwend gevoel toen hij in de verte zag hoe dat Chinese meisje het park in fietste. Hij probeerde zijn hoofd om te draaien om niet gezien te worden. Helaas...

Iedereen zat zich dood te ergeren aan dat Chinese meisje en Rick schaamde zich toch wel driedubbel.
'Maar is jouw kut ook horizontaal?' vroeg Bennie.
'Doe normaal hé!'
Iedereen had de slappe lach.... en Rick eigenlijk ook.
'Waarom lach jij nou?' kwetterde dat meisje.
'Tsja eech... Jij wil toch aandacht?'
'Fuck jullie allemaal!'
Woest liep het meisje weg.
'Ja, doe!' riep Freek haar na.
Ze zetten de gesprekken voort.
'Maar Freek waar haal je die videobanden dan?'
'Och, zo'n schimmig zaakje nabij het centrum. Laten ook niet zomaar iemand binnen ofzo...'
'Die Mexicaanse marteling was echt lachen man...' zei Bennie.
'Hé, kijk eens wie we daar hebben...'
Bertram kwam daar aangelopen. Hij werd aan alle kanten op een overdreven manier begroet.
'En... heb je die gozer nog te grazen genomen?' vroeg Rick.
'Ja, hij ligt nu in het ziekenhuis.'
Hij haalde een zakje wiet tevoorschijn en werd haast toegejuicht.
'En verder?'
'Tsja... oproep gekregen van de politie.'
'Ach, ons verlies je er niet mee hoor...' zei Wally.
'Ach man! Ik ben er toch nog ook nog?' grijnst Bennie.
Een nieuwe joint ging rond en Bertram trok zijn blik bier open.
In de verte, achter de struiken, reed Tram 3 voorbij. Wally en Rick vertelden over Gerrit...
Het duurde vrij lang voordat iedereen het verhaal geloofde.

Gerrit zat alleen in het donker. Het was middernacht.

De bezittingen die hij had meegenomen in de plunje zak lagen op een hoop in de hoek van de kamer. Voor de rest geen stoelen, tafels of iets dergelijke. Wel een kleed... en een kandelaar met een kaars.

Verder had hij een verrekijker in bezit.

Zijn wapens lagen in de keukenkast; in de plunjezak.

Hij zat op zijn kleed... urenlang... na te denken. De kaars gaf het enige beetje licht in de donkere kamer.

Een scooter reed voorbij in de straat. Gerrit stond op en liep langzaam naar de achterzijde van zijn nieuwe woning. Hij keek door het raam, naast het achterbalkon. De donkere achtertuin... de achterzijdes van de portiekwoningen, sommige met lichten aan waarbij hij de bewoners en hun bezigheden kon observeren.

Hij gebruikte daarbij de hulp van zijn verrekijker. De anderen zouden waarschijnlijk al hun bed opgezocht hebben. Hij bekeek langzaam de woningen van links naar rechts... en weer terug. En van boven naar beneden... de daken van schuren en beplanting die hij net in het donker kon zien. Hij hoorde twee katten vechten. Hij liep het achterbalkon op. Dit keer kon hij meer zien. Ook de achterzijdes van de huizen in de zijstraat. Hij wou weer roken. Hij had al heel lang niet meer gerookt, laat staan fatsoenlijk gegeten. Hij had geleefd op gras, schapenvlees en alles in het handbereik wat eetbaar kon wezen. Zelfs zijn eigen pis en stront... een halve eeuw lang. De stilte van 43-94 was voor hem nog verraderlijker dan de wereldoorlog zelf.

Hij snoof de zomeravond lucht op, luisterde naar de krekels, de stadse nachtgeluiden en het gesuis van een luchtschacht ergens verderop.

Hij had nog altijd een oud klokje bij zich die onophoudelijk tikte in zijn zak. Een mediterend geluidje dat een stroom van

ontspannenheid in zijn oren fluisterde. Het klokje gaf aan dat het twee uur was.

Nog een keer keek hij alle portieken na. Een man stond een sigaretje te roken op zijn achterbalkon.

Sigaretten... sigaretten... daar snakte hij wel naar. Dat was lang geleden. Hij liep terug de kamer in. Hij bekeek zijn keuken... slechts een aanrecht en een fornuis.

Dit huis moest nog flink aangekleed worden. Al zijn bij elkaar geraapte meubels had hij in zijn bunker moeten achterlaten.

Hij ging zijn geldkistje na... Allemaal oude Guldens.

Hij moest eten... en sigaretten, maar hij durfte niet de straat op. De stilte was benauwend.

Hij hoorde een peuterstem beneden. Hij nam een kijkje door de ramen van de voorzijde.

'Die jongelui zo laat op straat. En dit dan... Het moet niet gekker worden.' mompelde hij.

Daar liep Thijs. Hij liep vrij mank leek wel. Aan zijn hand had hij zijn zusje.

'Twee uur... godverdolleme nog an toe...'

Door het oranje licht van de Ritterlantaarn die beneden stond kon hij ze duidelijk zien.

Thijs verdween op den duur het gebouw in en gestommel op de trap was te horen, gevolgd door ritselende sleutels en het openen en sluiten van een deur.

Hoofdstuk 3.

Nadat tram 25 hem bij het Centraal Station had afgezet stapte Bertram op de veerpont naar Amsterdam-Noord. Na een hardnekkige weekend, met een nachtje op het politiebureau had hij wel weer zin om onder zijn collega's te zijn en om weer even te rijden.

Bertram werkt bij een productiebedrijf, waar hij geselecteerd is als bijrijder. Drie dagen in de week gaat er een stageloper mee, en hij was op die dag benieuwd wat voor chauffeur er geselecteerd werd. De vaste chauffeur kampte met een sterfgeval. Het was een warme dag. De meeuwen zonden het IJ toe en Bertram tuurde over het water en naar het Centraal Station, waar hij de treinen af en aan zag rijden. Bij de Buiksloterweg liep hij, samen met hordes andere passanten, automobilisten en fietsers Amsterdam-Noord binnen; een paradijs van torenkranen, industrieterreinen, oude huisjes, nieuwbouw en een hoop verpaupering, gepaard met graffiti, dichtgetimmerde ramen en braakliggende terreinen met graafmachines.

Een soort Oost-Berlijn van Amsterdam kon Bertram het wel noemen. Maar het verval intrigeerde hem.

Via de Ranonkelkade liep hij naar de Mosveld; waar de markt al was opgebouwd, naar de Papaverhoek. Daar bevond zijn bedrijf. De garagedeur stond wagenwijd open, twee Mercedes Benz busjes stonden klaar en al zijn collega's zaten buiten op een stoel. Koffie te drinken, sigaretje te roken...

Een vreemdeling was aanwezig; dat moest de invalchauffeur zijn. Maar...

'Goedemorgen Bertram,' zei zijn baas Willem, een forse man met een bril. 'Je bent mooi op tijd. Welkom. Hoe zit het met die ene gozer?'

'Ja! Heb je hem nog op zijn bek geslagen?' riep een van zijn collega's.

Bertram liet zijn knokkels zien. 'Eehm... ja.'

De vreemdeling keek hem aan, en richtte zich daarna weer op zijn koffie.

'....sterker nog, hij ligt nu in het ziekenhuis.'

Willem gaf Bertram een hand. 'Goed gedaan.'

'Ja, moet ie mijn broertje met een mes bedreigen.' riep een andere collega genaamd Edo.

De aanwezige vrouwelijke collega's waren minder van het geweld.

'Nou, neem koffie, pak een stoel. Je hebt nog 20 minuten de tijd.'

Bertram pakte een stoel uit de loods. De loods bestond uit inpak tafels, een opslagruimte, een kantine, een telmachine in een. Bertram sloot zich aan. Hij stelde zich voor aan de vreemdeling. Hij vond hem echter best wel eng kijken. Het was een man met een glimmend bos haar op zijn hoofd; gevormd in een scheiding, ergens begin dertig. Alleen die smoel die hij trok... alsof hij ieder moment kan toehappen als een snoek.

'Bertram...'

'Sjaak...'

Ze schudde elkaar de hand.

Daarna genoot Bertram nog even van zijn koffie, een sigaretje, een zonnige ochtend, de geluiden van de vogels en de vleiende reacties van zijn collega's.

Een geluid van een Puch was te horen, daar was de stageloper. Jan Dirk. Hij parkeerde zijn brommer bij het fietsenrek.

'Goedemorgen jongens.'

Ze waren klaar om te beginnen.

'Yo had jij wiet bij je...' siste Jan Dirk tegen Bertram.